

да го удуши или да го извади вънъ и остави, тя рѣшила да направи послѣдното, обаче, не ѝ позволили, защото съ излизнането си изъ бѣчвата и тѣхъ шѣла да предаде. Тропотѣтъ и разговора изъ стаитѣ се чувалъ. Нахлувачието на турцитѣ въ избата приближавало. Дѣтето взело да пжшка, че било тъмно, задушено, а като ревноло, майка му го постиснала за гушата и то се прострѣло. Въ сжщото врѣме се прострѣла една отъ женигѣ, прострѣлъ се други, всички се задушили, никой вече не можилъ да говори, и ако въ тѣзи минута турцитѣ да нахлули въ избата, по бодритѣ въ бѣчвата взели да търсагъ враната, нѣ не били въ състояние да я отворатѣ. Турцитѣ не се бавили въ избата и единъ отъ затворниците въ бѣчвата сполучилъ да набара вратата, отворилъ, измжналъ се на вънъ, истеглилъ и другитѣ единъ по единъ, както и Недѣля съ мрътвото дѣтенце, отишли въ градината, гдѣго отъ чистия въздухъ се съвзели и полумрътвото дѣтенце изново се съживило. Сутреняга турцитѣ почнали да гонягъ кокошки изъ градината. Кокошкитѣ се разбѣгали, нѣ вмѣсто тѣхъ, турцитѣ избили мжжете, женигѣ и дѣцата, а само Недѣля жива оставили. Единъ отъ манафитѣ съгледалъ златния ѝ пръстенъ, уловилъ я за прѣста, извадилъ ножа за да го отрѣже, обаче, тя прибързала да го измжкне, предала го и прѣтъгъ си избавила.

Тана, съпругата на Марина Ильовъ, въ онова врѣме, когато турцитѣ почнали изъ улицитѣ да убиватъ кого гдѣто застигнатъ, намирала се въ домѣтъ си съ три-годишното си момиченце Пенка, а мжжтъ ѝ се случилъ изъ градѣтъ. Уплашена отъ грѣмежа на пушкитѣ и писъцитѣ наоколо, подпрела вратитѣ, влезла съ дѣтенцето си въ една отъ избитѣ и се заключила. Кжшата имъ като по здрава измежду съсѣднитѣ, тамъ подирили спасение и нѣкои отъ съсѣдитѣ, сжщо и нѣкои селяни. Тѣ като испълнили двора, подпрѣли вѣнканшитѣ врати съ дървета и камъни, едни влезли въ втората изба, която била отворена, а други се качили по таванитѣ. Вечеряга турцитѣ нѣколко пжти хлопали на вратитѣ, напхвали, нѣ не губили врѣме да ги крхтятъ. Обаче, сутреняга ги разбили съ брадви, влезли въ двора, почнали да викагъ, да стрѣлятъ, скрититѣ въ избата единъ слѣдъ други се проточили, поднасяли кой каквото има върху си и молили за милость. Най-първо се показалъ дядо Стоянь Тумбата, долгеръ Янко и нѣколко селяни, нѣ турцитѣ изгърѣбли и на мѣсто ги оставили, а послѣ се впуснали къмъ